

РЕШЕНИЕ

№ 56

гр. Бургас, 24.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Илияна Т. Балтова
Десислава Д. Щерева

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Десислава Д. Щерева Въззивно търговско дело № 20222001000071 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от от „Д. к. г.“ ООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град Бургас, ул. „Т. Б.“ № 14, представлявано от управителя Д. А., „С. т.“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище адрес на управление град Бургас ж.к. „С.“ блок 5 вход 1 етаж 5, представлявано от управителя С. Г. и „Д. е.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град Бургас ж.к. „С.“ блок 5 вход 1 етаж 5, представлявано от управителя Д. Г., трите дружества представлявани от адв.Ц., против решение № 276/ 23.11.2021г., постановено по т.д. № 472/ 2019 г. по описа на Окръжен съд – Бургас, с което е прието за установено по предявените от „Т. е. с. Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Пловдив, ул. „Б.“ № 26, ет. 5, представлявано от управителя Д. В. Р., против „Д. е.“ ЕООД, „С. т.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД искове, че „С. т.“ ЕООД няма задължения към „Д. е.“ ЕООД и към „Д. к. г.“ ООД за следните суми: 28 400 лв. главница и 12 000 лв. главница по записи на заповед от 10.11.2017 год. и от 10.09.2017 год., 568 лв. неолихвяеми вземания и 240 лв. съдебни разноски, за които са били издадени изпълнителни листи от 03.07.2019 год. и № 2888 от 04.07.2019 год. в

производствата по частно гражданско дело №5170/2019 година и по частно гражданско дело №5169 от 2019 година, и двете по описа на Бургаски районен съд, и за събиране на които „Д. е.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД са присъединени възискатели в производството по изпълнително дело №111 от 2018 година на ДСИ при БРС.

Въззивникът навежда оплаквания за неправилност и необоснованост на обжалвания съдебен акт, както за и допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила, изразяващо се в необсъждане на доказателствата в тяхната цялост. Твърди се, че първоинстанционният съд не е определил, а е бил длъжен да определи правилно предмета на спора, съобразно въведените в исковата молба твърдения, както и обстоятелствата, които подлежат на изясняване, като обсъди всички доказателства по делото и доводите на страните поотделно и в тяхната съвкупност. Поддържа се, че съдът не е обсъдил в мотивите на решението доказателствата, въз основа на които намира едни факти за установени, а други за неосъществили се, съответно не е обсъдил всички доводи на страните, които имат значение за решението по делото.

Сочи се, че съдът неправилно е приложил материалния закон - член 20 от ЗЗД, чл.301 от ЗЗД, чл.17 от ЗЗД и чл.26 от ЗЗД, като по отношение наличието на всички елементи от фактическия състав на тези правни норми е формирал вътрешното си убеждение въз основа на обстоятелства, чието тълкуване не обуславя основателност претенцията. Твърди се, че изводът на съда за неотнормимост на каузалните правоотношения към настоящото производство е в противоречие с предметния обхват на предявения иск. Допускането на подобна правна възможност да се установи несъществуване на вземане в противоречие с императивните правила за разпределение на доказателствената тежест, води до ограничаване правото на защита, принципа на равнопоставеност и състезателност в процеса.

Поддържа се, че до съда не е било отправено искане за установяване спрямо ищеца, че вземанията на „Д. е.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД не съществуват. С решението си БОС е постановил, че „С. т.“ ЕООД не дължи на „Д. е.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД, като е разгледал искове за симулация и привидност, без обаче надлежно да са били предявени.

Според въззивниците, дори и да се приеме, че съдът е надлежно

сезиран, че предметът на конкретната искова претенция е правилно определен, че диспозитива на решението има отношение към предмета на иска по чл.464 от ГПК, то така предявените обстоятелства с исковата молба не кореспондират със събраните по делото доказателства. Сочи се, че приетото в обратния смисъл от съда в решението обосновава неговата неправилност и необоснованост. Макар и да липсва предявен главен отрицателен установителен иск за несъществуване на вземането на „Д. е.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД спрямо ищеца, то същият не ангажира доказателства, съответно не установява до степен на пълно и главно доказване, че правоотношенията между ответниците са симулативни, съответно привидни. Като основен аргумент за симулативност в тези отношения ищецът е изложил наличието на свързаност между съответните юридически лица, както и че записът на заповед от 10.11.2017 година не е подписан от законния представител на „С. т.“ ЕООД. Поддържа се от въззивниците, че свързаността не е елемент от хипотезите на различните разновидности на симулацията според материалното право. Поддържа се, че ищецът не е представил доказателства, установяващи твърдяната от него симулация, съответно привидност на процесните вземания, с оглед на което предявения от него отрицателен установителен иск подлежи на отхвърляне. Освен това, за да се уважи иска за нищожност поради симулативност на сделката, какъвто всъщност е бил предмет на настоящото производство, ищецът е следвало да докаже вида на прикритата сделка и нейната действителност, а в случая в исковата молба липсват подобни твърдения. Твърди се, че ищецът не е реализирал тежестта да докаже твърдяната симулация, а именно да установи, че между ответниците не са поемани облигационни задължения, не са издавани записи на заповед и същите са прикривали други сделки. Според въззивниците, установява се точно обратното - чрез съдебно-счетоводната експертиза са потвърдени извършени плащания от „Д. е.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД, с които същите са погасявали задължения на „С. т.“ ЕООД към трети лица в унисон с подписани между тях споразумения и това е било необходимо, не защото са целяли да увредят интереса на ищеца, а да не позволят „С. т.“ ЕООД да изпадне в дългова криза заради неправомерно наложени обезпечителни действия на трето лице спрямо активите на дружеството. Според въззивника, от съдебното решение не става ясно как съдът е достигнал до извод, че свързаността на ответните дружества е довела

до възникване на симулативни, съответно привидни отношения. Също така от съдебното решение не се установявало и как неавтентичния запис на заповед от 09.11.2017 година е породил симулативност в отношенията между „Д. е.“ и „С. т.“ ЕООД, независимо от това кой го е разписал, след като „Д. е.“ всъщност е извършило погасяване на задължения към трети лица - кредитори на „С. т.“ ЕООД. В жалбата се сочи, че в първоинстанционното решение съдът е отказал да установи връзката на създадените ценни книги с релевантните в производството каузални отношения, но в същото време, по отношение на записа на заповед от 10.09.2017 година, е приел обратното и е извършил обследване на тази връзка, като поради граматическото тълкуване на споразумението от 01.09.2017 година и особено на точка 4 от него е приел, че такава връзка липсва, съответно, че тази запис на заповед е неотносима към каузалните правоотношения, предмет на споразумението. Според въззивниците, съдът неправилно е тълкувал споразумението, изхождайки от буквалния смисъл на текста на т.4 от него. Съвкупната преценка на договореностите от споразумението, представените по делото платежни банкови документи и приетата и неоспорена съдебно-счетоводна експертиза, налагали извод, че насрещните изявления на страните по това споразумение са целили да бъде издадена ценна книга, която да обезпечи това каузално правоотношение.

Поддържа се, че неправилността на постановеното съдебно решение произтича и от несъобразяване с правилата на член 301 от Търговския закон. Въззивниците сочат, че за да не приложи тези правила, от една страна съдът е приел, че разпоредбата е предназначена да гарантира сигурността на гражданския оборот в случаите на извършени без представителна власт действия, а от друга страна е приел, че позоваването на разпоредбата на член 301 от Търговския закон едновременно от кредитора и длъжника по неавтентичната ценна книга представлява потвърждение на привидността на съставения запис на заповед от 10.11.2017 година. Счел е, че позоваването на кредитора и длъжника по неавтентичната ценна книга на чл.301 от ТЗ не обвързва трети лица, каквото се явява ищецът. Този извод е позволил на първоинстанционния съд да не се произнесе по отношение наличието на правните последици от член 301 от Търговския закон в настоящия процес, доколкото едновременно му позоваване от кредитора и длъжника по неавтентичната ценна книга води до процесуално ограничаване, отпадане на

необходимостта от извършването на анализ и формиране на правни изводи, отнасящи се до същинското материалноправно положение. Заявява се, че подобна дерогация на правни способности за защита в производството по чл 464 от ГПК не съществува. Според въззивниците, следвало е първоинстанционният съд да отчете спецификата на абстрактната сделка, уредена като абсолютна търговска сделка за целите на търговския оборот. При това положение в тежест на ответниците е било да установят основанието, каузата за поемане на задължение от „С. т.“ ЕООД по менителничния ефект, но в противоречие със закона, доказателствата и правната логика първоинстанционният съд приел, че не може да се изследва подобна правна възможност, единствено и само заради неавтентичността на записа на заповед, доколкото за него тази неавтентичност е достатъчна да приеме, че записът е привиден. Въззивниците поддържат, че установената в хода на делото неавтентичност на записа на заповед сама по себе си не е основание да се отрича обективното съществуване на отразеното в него, нито да бъде изключено приложението на въведената от законодателя презумпция по член 301 от Търговския закон. Именно при липса на идентитет между лицето, извършило съответното действие без надлежна представителна власт от името на търговеца, и лицето, оправомощено да осъществява законното представителство на същия, възниква въпросът за приложението на член 301 от Търговския закон.

Моли се обжалваното решение да бъде отменено изцяло, като вместо него да бъде постановено друго, с което да се отхвърли предявения иск, както и да се присъдят разноски за двете инстанции.

В срока по чл.263 ГПК е получен отговор на въззивната жалба от „Т. е . с. Б.“ ЕООД, в който се навеждат доводи за нейната неоснователност, съответно – за законосъобразност и правилност на обжалваното решение. Въззиваемият счита, че първоинстанционният съд е изпълнил изискванията на закона за определяне предмета на спора и на обстоятелствата, които подлежат на изясняване по него. Намира за несъстоятелни съжденията на въззивниците, че съдът е пропуснал да прецени всички правнорелевантни факти по делото и не е анализирал събраните по делото доказателства. Счита, че са обсъдени всички изложени доводи и аргументи, както на ищеца, така и на ответниците, в следствие на което в хода на съдебното дирене е установено по безспорен начин, че „С. т.“ ЕООД няма задължение към другите две

дружества - въззивници. Намира, че в хода на производството са събрани доказателства, установяващи твърденията за несъществуване на вземанията, като произтичащи от нищожни договори, създадени при условията на пълна симулация. Изложени са съображения, че съдът вследствие на събраните по делото доказателства е установил несъществуване на каузалните правоотношения, които записът на заповед от 10.09.2017 година обезпечава. Ответниците-въззивници не са успели в хода на съдебното производство да докажат по безспорен и несъмнен начин, че вземанията им са основателни и реално дължими. Изразява се становище за неоснователност на оплакванията за неприлагане на чл.301 от ТЗ в процесните отношения. Според въззивника, не може да се приеме по никакъв начин, че управителят на „С. т.“ ЕООД е приел сделките и се е съгласил с издадените записи на заповед, които видимо и доказано не носят подписа му. Поддържа се в отговора, че приложението на член 301 от Търговския закон предполага изследване на конкретни факти, от които може да се обоснове безспорен извод, че търговецът е узнал за сключването на сделката или действията, извършени от негово име без представителна власт и не се е противопоставил веднага след узнаването, но не може да се приеме за приложима хипотезата на член 301 от Търговския закон в случая, когато първият ответник продължава да се ръководи и управлява от едноличния собственик и управител на „Д. е.“ ЕООД. Акцентираща се на факта, че представените от насрещната страна споразумения и записи на заповед са неистински документи.

Въззиваемото дружество моли обжалваното решение да бъде потвърдено и да му се присъдят сторените разноски.

Бургаският апелативен съд, като взе предвид изложените в жалбата съображения, доводите на страните, събраните по делото доказателства и прилагайки закона, приема следното:

В исковата си молба, предявена пред Окръжен съд Бургас, ищецът „Т. е. с. Б.“ ЕООД е поддържал, че е кредитор и вискател по изп.дело №111/2018 год. на ДСИ при Районен съд Бургас, образувано против длъжника „С. т.“ ЕООД. Заявил е, че по същото изпълнително дело като вискатели са се присъединили „Д. е.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД. Първият е образувал изпълнително дело при ЧСИ Т.М., като е представил изпълнителен лист за

вземания в размер на 28 400 лв. главница, 568 лв. неолихвяеми вземания и такси и е поискал да бъде присъединен като взыскател. Вторият се е присъединил с изпълнителен лист за вземане в размер на 12 000 лв. главница и 240 лв. съдебни разноски. Ищецът е оспорил вземанията на „Д. е.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД като несъществуващи, произтичащи от нищожни договори (записи на заповед), сключени при условията на пълна симулация и съставени в негов ущърб, както и поради свързаност на длъжника с двамата присъединени взыскатели. От фактическа страна е заявил, че управителят на „С. т.“ ЕООД е подставено лице, като дружеството продължава да се управлява и представлява от Д. Г. – управител и законен представител на присъединения кредитор „Д. е.“ ЕООД. Подчертал е, че Г. е била управител на „С. т.“ ЕООД до 12.10.2017 год., че двете дружества продължават да имат седалище и адрес на управление на един и същ административен адрес, както и че след издаването на заповедта за изпълнение и нейното връчване, управителят на „С. т.“ ЕООД не е подал възражение, с което се е лишил от възможността за спиране на принудителното изпълнение по чл.420 ал.1 от ГПК. Ищецът е оспорил записите на заповед като документи, доказващи наличието на реални сделки и като основание за дължимост на посочените в тях суми. Записът на заповед, издаден от „С. т.“ ЕООД на 10.11.2017 год., е оспорен като недействителен, с твърдения, че не е подписан от управителя С. Г. и че положения върху ценната книга подпис видимо се различава от този, положен върху образаца от подпис по чл.141 от ТЗ, обявен в ТР. Заявил е, че запис на заповед, който не съдържа задължителните по закон реквизити, е недействителен. Поддържал е, че е налице свързаност на основния длъжник „С. т.“ ЕООД и „Д. е.“ ЕООД, като действията се извършват от едно и също лице – в качеството му на управител на дружеството, което е напуснал и като едноличен собственик на капитала и управител на „Д. е.“ ЕООД. Отправил е искане да се признае за установено по отношение на ответниците, че „С. т.“ ЕООД не дължи сумите по изпълнителните листи, тъй като не съществуват вземанията на „Д. е.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД, обективирани в изпълнителните листи.

Ответниците са оспорили исковете с твърдения, че записите на заповед са били издадени като обезпечение на съществуващи към този момент задължения на „С. т.“ ЕООД по споразумения, подписани в периода от 31.01.2017 год. до 31.10.2017 год., с които „Д. е.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД са

поели плащане на задължения на „С. т.“ ЕООД към негови доставчици, а последният се е задължил да възстанови сумите по плащанията след освобождаване на банковата му сметка от заповед. Поддържали са, че поради неизпълнение на задължението за плащане на сумите по споразуменията, „С. т.“ ЕООД се е задължило да издаде като обезпечение записи на заповед за сумите от 12 000 лв. и 28 400 лв. Заявили са, че записите са редовни от външна страна и съдържат всички реквизити по чл.535 от ТЗ, а каузалните отношения, които обезпечават, са сключените споразумения и правните последици на тези споразумения. При евентуалност е осъществено позоваване на чл.301 от ТЗ – дори и да бъде установено, че записът на заповед от 10.11.2017 год. не е подписан от С. Г., ценната книга поражда правни последици за търговеца, тъй като след узнаването ѝ същият не се е противопоставил, нещо повече – „С. т.“ ЕООД е приело и признало всички действия, които са породили последици в имуществената му сфера.

С обжалваното решение Бургаският окръжен съд е уважил исквете с правно основание чл.464 от ГПК, като е приел за установено, че „С. т.“ ЕООД няма задължения към „Д. е.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД за сумите, за които последните две дружества са се снабдили с изпълнителни листи. Приел е за установено по делото, че записът на заповед от 10.11.2017 год. не е подписан от посочения в него представител на търговеца – издател, а именно С. Г., което го прави неавтентичен. Счел е, че вземането по записа на заповед от 10.11.2017 год. не съществува, че кредиторът не може да се позове на нормата на чл.301 от ТЗ, както и че твърдените като съществуващи каузални отношения, които биха се обезпечили със записа на заповед, са ирелевантни, тъй като „Д. е.“ ЕООД се е присъединила в изпълнителния процес въз основа на вземане, основано на запис на заповед, а не на други правоотношения. Поради установената автентичност на записа на заповед от 10.09.2017 год., Бургаският окръжен съд е изследвал функционалната обвързаност между ценната книга и каузалното отношение и след като е осъществил тълкуване на т.4 от споразумението от 02.09.2017 год. и е съобразил осъществените плащания, е приел, че такава по делото не е доказана.

От фактическа и правна страна пред настоящата инстанция не се спори, че въззиваемото дружество е вискател по изп.дело №111/2018 год. на ДСИ Бургас със съдебно установено вземане, че като вискатели по същото дело са се присъединили „Д. е.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД, както и че е изготвено

разпределение, в което правата на удовлетворяване на „Т. е. с. Б.“ ЕООД, „Д. е.“ и „Д. к. г.“ ООД се конкурират, доколкото събраната от осребряването сума не е достатъчна за удовлетворяване вземанията на всички и в частност на тези трима вискатели. От това именно произтича активната легитимация на „Т. е. с. Б.“ ЕООД да предяви отрицателния установителен иск по чл.464 ал.1 от ГПК, с който да оспори вземането на конкуриращите го вискатели. Искът се основава на твърдения, че вземанията на „Д. е.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД изобщо не са възникнали, тъй като техни източници са нищожни записи на заповед, сключени при условията на пълна симулация, както и симулативно са проведени процеси за установяването им.

С решение №104/16.08.2019 год. по гр.д.№2683/18 год. I. г.о. на ВКС се приема, че с иска по чл.464 от ГПК се оспорва вземането на присъединен кредитор и негов предмет е отричаното от ищеца право на вземане на присъединения кредитор. При отрицателния установителен иск ищецът е длъжен да установи само твърденията си, с които обосновава правния си интерес – да установи свое защитимо право, засегнато от спора и фактите, от които то произтича. Ответникът доказва съществуването на отричаното от ищеца право. С определение №260506/22.12.2020 год. първоинстанционният съд е разпределил доказателствената тежест между страните в съответствие с така даденото разрешение, като е отчел, че с исковата молба се твърди пълна (абсолютна) симулация на ценните книги, при която страните не желаят да се обвържат от сделките и изобщо не желаят техните последици да настъпят. В случая оспорващият е трето лице за сделките – кредитор на длъжника, чиито права се засягат от техните последици, ето защо той може свободно да се позовава на симулацията и в негова тежест е да я докаже, но и присъединените вискатели също носят доказателствена тежест да установят фактите, от които произтичат вземанията им. Поради абстрактния характер на сделките, стоящото извън тях каузално отношение, което обезпечават, е въведено от ответниците, и именно тяхна е тежестта да установят фактите, които го пораждат – т.17 от ТР №4/18.06.2014 год. по т.д.№4/2013 год. на ОСГТК ВКС. Такива указания правилно са дадени от първоинстанционния съд на ответниците и последните са били задължени да установят фактите, от които черпят изгода – наличието на валидни каузални отношения, функционалната обвързаност на тези отношения със записите на заповед, извършените плащания към трети лица във връзка с подписаните

споразумения и техният размер, наличието на изискуеми задължения на „С. т.“ ЕООД и невъзможността на последното да ги погаси поради наличието на запор и периода на запора. Неоснователно е оплакването в жалбата, че първоинстанционният съд не е определил правилно предмета на спора в съответствие с въведените в исковата молба твърдения и че е постановил решение за недължимост на сумите, без да са предявени иски в тази връзка. С отрицателния установителен иск се отрича правото на вземане на присъединените вискатели, т.е., че длъжникът дължи на присъединените вискатели и от съда е осъществено произнасяне в съответствие с въведените фактически и правни твърдения и отправеното искане за защита. Неоснователно е и оплакването, че е следвало ищецът да предяви иски, с които да се освободи от привидната сделка. Вземането може да бъде оспорено по всякакъв начин, дори и с позоваване на факти, които процесът за вземането би преклудирал, като не е необходимо симулацията да бъде разкривана с нарочен иск, още по-малко при твърдения за пълна симулация е необходимо да се установява прикрита сделка.

В рамките на защитата по чл.464 от ГПК ищецът упражнява правата на своя длъжник, който е издател на запис на заповед и длъжник на конкуриращия вискател, да оспори съществуването на вземанията по ценната книга с абсолютни и с лични възражения, основани на обезпеченото с менителничния ефект каузално отношение. В случая най-напред следва да бъдат обсъдени доводите за недействителност на запис на заповед, тъй като за съда съществува задължение да изследва връзката между ефекта и евентуални каузални отношения само при наличие на редовен от външна страна запис на заповед - т.17 от ТР №4/18.06.2014 год. по т.д.№4/2013 год. на ОСГТК ВКС.

От приетата и неоспорена от страните в първоинстанционното производство съдебно-почеркова експертиза се установява, че подписите, буквения ръкописен текст и датата в запис на заповед от 10.11.2017 год. не са изпълнени от С. Г. – към този момент вписана като управител и представляващ длъжника „С. т.“ ЕООД. Вещото лице е констатирала наличието на сходства във вида и съдържанието на транскрипцията на изследвания подпис и сравнителните образци и това ѝ дава основание да заключи, че се касае за имитация на подписи. От експертизата също така е

ясно, че подписите, буквения ръкописен текст и датата в записа на заповед от 10.09.2017 год. в полза на „Д. к. г.“ ЕООД са изписани от Д. В. Г. – към датата на издаването вписана като управител на „С. т.“ ЕООД. Или, установява се, че вторият от цитираните по-горе записи на заповед е автентичен, а първият е неавтентичен документ, при който липсва законопредвиден, задължителен, кумулативен реквизит по чл.535 т.7 от ТЗ. Липсата на подпис на издателя представлява порок, който води до липса на запис на заповед, т.е. до липса на източника на задължението. След като от формална, външна страна ценната книга е нередовна, за съда не възниква задължение да изследва връзката ѝ със соченото от въззивниците каузално отношение, още повече, че не то, а записа на заповед представлява основанието за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК и изпълнителен лист, с който „Д. е.“ се е конституирал като присъединен вискател. Недействителността на записа на заповед не може да бъде saniрана с позоваване нормата на чл.301 от ТЗ. Последната е създадена с цел улесняване на търговския оборот, за случаите, в които едно лице действа от името на търговец и без учредена представителна власт или извън обема ѝ, но не и за случаите, в които изявлението е неавтентично – изобщо не изхожда от лицето, сочено за негов издател. Във втория случай изобщо липсва изявление, ето защо последвалото непротивопоставяне на търговеца не може да има за последица потвърждаване на действието/сделката. Отделно следва да се посочи, че разпоредбата е предоставена в полза на търговеца, от чието име са предприети действия без представителна власт, и е непротивопоставима на кредитора, предявил иска по чл.464 от ГПК. Изводите в горния смисъл, изложени в обжалваното решение, изцяло се споделят от настоящия съд, включително и извода, че евентуални каузални отношения, обезпечени с недействителен запис на заповед, са ирелевантни в настоящия процес. За разлика от записа на заповед от 10.11.2017 год., ценната книга от 10.09.2017 год. е автентична и това е достатъчна предпоставка за изследване функционалната ѝ връзка с каузалните отношения, посочени от въззивниците. Именно това е била причината и първоинстанционният съд да пристъпи към изследване на тази връзка и е напълно неоснователно оплакването във въззивната жалба, че в първоинстанционното решение е допуснато противоречие, като в единия случай съдът отказал да установи връзката с релевираните каузални отношения, а във втория извършил обследване на тази връзка.

В отговора на исковата молба ответникът „Д. к. г.“ ООД е заявил, че запис на заповед от 10.09.2017 год. обезпечава съществуващи към момента на подписването му задължения на „С. т.“ ЕООД, произтичащи от подписано на 01.09.2017 год. споразумение между двете дружества, с което те се съгласяват „Д. к. г.“ ООД да поеме задълженията на „С. т.“ ЕООД към негови доставчици – „Н. п.“ ЕООД и „В. к. г. ООД, а „С. т.“ ЕООД да изплати на „Д. к. г.“ ООД платените към доставчиците суми след освобождаване банковата сметка на „С. т.“ ЕООД от заповед. Поради неизплатени суми от предходни плащания, „С. т.“ ЕООД се задължило да издаде като обезпечение запис на заповед за сумата от 12 000 лв. (т.4) С отговора на исковата молба е представено споразумението от 01.09.2017 год., с което дружествата действително са обективирали съгласие „Д. к. г.“ ООД да извърши плащане в полза на двамата, посочени по-горе доставчици, по фактури в размер на 11 920 лв., „С. т.“ ЕООД се е задължило да заплати на „Д. к. г.“ ООД, след освобождаване на банковата му сметка от заповед, но най-късно до 01.11.2017 год., изплатените от „Д. к. г.“ ООД суми, уговорена е неустойка и в т.4 е поето задължение от „С. т.“ ЕООД да издаде запис на заповед за сумата от 12 000 лв. като обезпечение, с оглед неплатените към 01.09.2017 год. суми по предходни плащания към доставчици.

От писмените доказателства и от основното заключение на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че с определение № 116 от 23.12.2016 година по частно търговско дело №181 от 2016 година на Окръжен съд Велико Търново е бил допуснат като обезпечителна мярка на бъдещ осъдителен иск на „З. з.“ АД заповед върху суми по банкови сметки на „С. т.“ ЕООД в 11 търговски банки в страната и заповед на собствени на длъжника моторни превозни средства. Спорът по обезпечения иск е бил окончателно разрешен с определение №270/22.05.2019 год., с което не е допуснато касационно обжалване на решението, постановено от Бургаски окръжен съд по гр.д.№62/18 год. на същия съд.

От заключението се установява, че „С. т.“ ЕООД е имал банкови сметки в три търговски банки в страната - „П. б.“ ЕАД „У. Б.“ АД и „С.“ АД. Към 01.01.2017 година е наложен заповед върху фирмената банкова сметка „У. Б.“ АД, която към 31.12.2016 година е със салдо в размер на 109 706.65 лв. През периода от 01.01.2017 година до 31.12. 2017 година по заповеданата

банкова сметка са плащани само месечни такси за поддръжка и обслужване. На 31.01.2017 година е постъпила сума в размер на 2002 лв., с която е заплатена фактура от 14.10.2016 година и към 31.12.2017 година наличността по запорираната банкова сметка е 111 097.10 лв. В периода от 01.01.2018 година до 31.12.2018 година по запорираната банкова сметка са плащани само месечни такси за поддръжка и обслужване. Постъпила е на 31.03.2018 година сума в размер на 1080 лв., с която е разплатена фактура, издадена на 15.07. 2016 година. Към 31.12.2018 година салдото е в размер на 111 997.10 лв. В периода от 01.01.19 година до 31.12.19 година по запорираната сметка са плащани само месечни такси и в края на годината салдото е 118 817.10 лв. От заключението, а и от определение №116/23.12.2016 год., става ясно също, че върху вземанията по фирмената сметка в „С.“ АД не е бил наложен запор. През 2017 год. от същата в брой на каса и от банкомат са били изтеглени 42 607,72 лв. – отговор на въпрос 1.6. От заключението е видно, че в периода от 26.07.2017 година до 03.04.2018 година „Д. к. г.“ ООД е извършил погасяване на задължения към доставчици на стоки и услуги на „С. т.“ ЕООД в общ размер от 39 893.98 лв., от които 30 493,57 лв. през 2017 година и 9 400,41 лв. през 2018 година, описани подробно в приложение номер 2 към експертизата. С тези плащания, до датата на споразумението, с което е поето задължение за обезпечаване на стари задължения със запис на заповед, са били погасени задължения по 5 фактури към „С. Б.“ на стойност 664,96 лв. на дата 26.07.2017 год. На датата на споразумението 01.09.2017 год., е платена частично фактура към „Н. п.“ ЕООД в размер на 5000 лв., т.е. в най-добрия случай платените от „Д. к. г.“ „стари“ задължения към доставчици на „С. т.“ ЕООД са в размер на 5 664,96 лв., която сума е далеч по-малка от задължението, описано в т.4 от споразумението.

От основното заключение на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че в счетоводството на „С. т.“ погасените задължения към доставчици са осчетоводени по кредита на счетоводна сметка 499 „Други кредитори“ аналитични подсметки „Д. к. г.“ ООД, а в счетоводството на „Д. к. г.“ погасените задължения на „С. т.“ към доставчици през 2017 и 2018 година са осчетоводени по дебита на счетоводна сметка 499001 „Други дебитори“, аналитична партида „С. т.“, която към 31.12.2017 година е имала салдо от 30 493.57 лв., а към 31.12.2018 година – 39893.98 лв. Същевременно, в същия период „С. т.“ е издал фактури за задължения на „Д. к. г.“ с предмет

на сделките „транспортна услуга“, „наем на композиция“ и „префактуриране на данъци“, общо на стойност 24422,37 лв., от които с парични преводи са платени две фактури на обща стойност 3800 лв. и остават дължими суми в размер на 20 622,37 лв. От допълнителното заключение става ясно, че на 05.01.2018 год. е сключен договор за цесия, с който „С. т.“ ЕООД прехвърля вземанията си към „Д. к. г.“ в размер на 20 622,37 лв. на А.“ АД и с прехвърлените вземания погасява свои задължения към А.“ АД в размер на 18 110,14 лв. Установява се от допълнителното заключение, че цесията е осчетоводена от „С. т.“ ЕООД в хода на делото на 31.01.2020 год., в резултат на което „С. т.“ ЕООД погасява вземанията си от „Д. к. г.“ ООД.

От изложеното до тук е видно, че формалната причина за плащане на чуждите задължения, сочена от въззивниците, а именно да не изпадне „С. т.“ ЕООД в дългова криза поради наложен заповар върху банковата му сметка, не е съществувала към датата на подписване на споразумението от 01.09.2017 год. – „С. т.“ ЕООД е било титуляр на три банкови сметки, от които от заповара е била засегната само тази в „У. Б.“ АД и не е съществувала никаква пречка търговецът да оперира със сметката си в „С.“ АД, в която през 2017 год. са постъпили парични средства от застрахователни събития в общ размер от 41 957,10 лв. (осчетоводени като извънредни приходи) и са изтеглени парични средства в общ размер от 42 607,72 лв. – отговор на въпрос 1.5. Същевременно, през изследвания период „Д. к. г.“ ЕООД е имал задължения към „С. т.“ ЕООД, които би могъл да погаси, като ги прихване с вземанията, осчетоводени по сметка 499001. Към датата на подписване на споразумението и на запис на заповед не са съществували задължения на „С. т.“ ЕООД към „Д. к. г.“ ООД в признатия и обезпечен размер от 12 000 лв., доколкото погасените фактури към доставчици са били в посочения по-горе размер от 5 664,96 лв. Тези факти мотивират настоящия съд да приеме, че съглашенията между „С. т.“ ЕООД и „Д. к. г.“ ООД са били привидни, без да са поети реални задължения по тях, а осчетоводяването им, като вторичен процес, не може да преодолее този порок и да създаде вземане в полза на „Д. к. г.“ ООД.

От изложеното да тук се налага извод за основателност на предявените претенции с правно основания чл.646 от ГПК и неоснователност на доводите, въведени с въззивната жалба. Крайните изводи на двете инстанции съвпадат и това налага обжалваното решение да бъде потвърдено.

При този изход на спора, в полза на въззиваемия се дължат разноски от въззивниците, поискани със списък по чл.80 от ГПК – 2 160 лв.

Водим от изложеното Бургаският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 276/ 23.11.2021г., постановено по т.д. № 472/ 2019 г. по описа на Окръжен съд – Бургас.

ОСЪЖДА „С. т.“ ЕООД с ЕИК *****, със седалище адрес на управление град Бургас ж.к.“С.“ блок 5 вход 1 етаж 5, представлявано от управителя С. Г., „Д. к. г.“ ООД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град Бургас, ул.“Г. Б.“ № 14, представлявано от управителя Д. А. и „Д. е.“ ЕООД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление град Бургас ж.к.“С.“ блок 5 вход 1 етаж 5, представлявано от управителя Д. Г., да заплатят на „Т. е. с. Б.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.Пловдив, ул. „ Б.“ № 26, ет. 5, представлявано от управителя Д. В. Р. разноски пред въззивната инстанция в размер на 2 160 (две хиляди сто и шестдесет лв.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчване на препис от него на страните, пред Върховен касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____